

ת"פ 59087/09/14 - מדינת ישראל נגד ד מ

בית משפט השלום בקריית גת
ת"פ 59087-09-14 מדינת ישראל נ' מ

בפני בעניין: כבוד השופטת נועה חקלאי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
ד מ

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של איומים, ותקיפת בת זוג, עבירות בניגוד לסעיפים 192, 379 + 382(ב) לחוק העונשין התשל"ז 1977 (להלן - חוה"ע).

על פי עובדות כתב האישום המתוקן ביום 6.7.14 דרש הנאשם מגרושתו (להלן - המתלוננת) כי תחזיר לו סכום של ₪ 5,000 שלטענתו חייבת לו, תקף אותה בכך שאחז בשערה בחוזקה ודחף אותה בחוזקה. באותן נסיבות לקח את הטלפון מידה של המתלוננת, זרק אותו לתוך חנות במקום ופגע בפניה של אישה שנכחה במקום. בהמשך, בתחנת המשטרה, ובנוכחות שוטרת איים הנאשם על המתלוננת בכך שאמר לה "אני אראה לך".

הסדר הטיעון

ביום 17.11.15 הציגו הצדדים הסדר טיעון לפיו הנאשם יודה ויורשע, יופנה לשירות המבחן. ככל שהתסקיר יהיה חיובי, המאשימה תעתור למאסר מותנה. אם התסקיר ימליץ על הימנעות מהרשעה ויעמוד בהלכת כתב המאשימה תסכים להמלצות.

תסקירי שירות המבחן

שירות המבחן בתסקירו מיום 9.5.16 סוקר באריכות את הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם. שירות המבחן מתאר את הטרואמה שעברה משפחת הנאשם בקשר עם בנו של הנאשם ואת הקשיים עימם מתמודדים בני המשפחה על רקע היחסים העכורים ביניהם. שירות המבחן לא נפגש עם המתלוננת, בשל סירובה לקשר עם שירות המבחן.

שירות המבחן מצוין כי הנאשם לקח אחריות חלקית על מעשיו. שירות המבחן ציין כי הנאשם לוקח חלק פעיל בטיפול קבוצתי תמיכתי אחת לשבוע, מצוי במעקב פסיכיאטרי, מטופל על ידי שירותי הרווחה, ומשתתף בקורס שיקום תעסוקתי במסגרת המוסד לביטוח לאומי.

שירות המבחן העריך כי הנאשם משקיע מאמץ לערוך שינוי חיובי במצבו הכולל, דבר אשר מקטין את הסיכון להישנות עבירות דומות בעתיד ומגביר את הסיכוי לשיקום.

שירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה בשאלת ההרשעה מאחר שהנאשם לא הציג בפני שירות המבחן נזק מוחשי וקונקרטי כלשהו העלול להיגרם מהרשעה זו.

על כן שירות המבחן המליץ על הטלת מאסר מותנה כעונש מרתיע ומציב גבולות ועל התחייבות כספית.

בתסקיר מיום 14.12.16 ציין שירות המבחן כי לאור מצבו הבריאותי של בנו, הנאשם אינו פנוי רגשית ומתקשה לפעול באופן אקטיבי לקידומו האישי במישורים השונים ולהתמודדות עם נושא התעסוקה, הוא אף לא פנה למחלקה לשירותים חברתיים ולא השתלב בשיחות.

בשים לב שלא הוצג נזק קונקרטי, גם בתסקיר הנוסף, לא המליץ שירות המבחן על הימנעות מהרשעה.

טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה ביקשה לאמץ את המלצת שירות המבחן. לדבריה בשל נסיבותיו האישיות ביקש שירות המבחן לשלב את הנאשם בשיחות על מנת להקל על המשבר שעובר עליו, אך הוא סירב ולא השתלב בשיחות. לדבריה לא הציג כל מסמך המלמד על נזק אשר יכול להיגרם מהרשעה. לשיטתה, למרות היותו נעדר עבר פלילי, יש להשית עליו ענישה אשר תשקף את חומרת מעשיו. ענישה בדמות מאסר מותנה ארוך וממושך והתחייבות כספית.

ב"כ הנאשם טענה כי הנאשם כן השתלב בשיחות, דרך קופת חולים. לדבריה הוא משולב בקורס שיקום תעסוקתי 4 ימים בשבוע במטרה למצוא עבודה. לדברי הנאשם המפעל בו עבד 13 שנים מוכן לקבלו בחזרה לעבודה, אפילו במשרה חלקית, שתשתלב עם קצבת הנכות שלו, אלא שלא מקבלים במקום עובדים בעלי עבר פלילי והנאשם לא רצה לחשוף בפניהם את התיק הנ"ל ולכן לא פנה אליהם לקבל אישור ביחס למדיניותם זו.

לאור נסיבותיו החריגות ביקשה ב"כ הנאשם שלא לפגוע בנאשם ולבטל הרשעתו.

הנאשם אף הוא ביקש לשאת דברים. הנאשם תיאר את היחסים העכורים בין המתלוננת לבין שאר בני המשפחה. לדברי הנאשם האירוע התרחש משום שהיה בלחץ לאור התנהלותה של גרושתו אשר לדבריו, סיבכה את כל בני המשפחה בתלונות במשטרה. הנאשם תיאר את מצבו הקשה של בנו שנמצא בהליכי שיקום ממושכים וקשים.

הנאשם הביע תקוותו לחזור למקום העבודה בו עבד. לדבריו עבד כמחסנאי, חתם על סחורה מהנמל, ואם יש הרשעה בפלילים לא ניתן להיכנס לשם. הנאשם הרגיש לא בנוח לפנות למנכ"ל ולספר לו על הדברים, ולפיכך אין בידו להציג אישורים.

לדבריו הוא במצב קשה, ליבו נקרע עקב מצבו של בנו. והוא מבקש את התחשבות בית המשפט.

דין

הערך המוגן הנפגע בעבירה של תקיפת בת זוג הוא זכותו של אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל גופו, ובפרט זכותה של אישה להיות מוגנת מפני אלימות בן זוגה. הערך המוגן הנפגע בעבירה של איומים הוא הזכות לשלוות נפשו של אדם.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף הנמוך עד בינוני, האיום שמתבטא בכך שהנאשם אמר למתלוננת "אני אראה לך", אינו קונקרטי ומצוי ברף הנמוך בפרט שנאמר בתחנת המשטרה, בנוכחות שוטרת, במקום בו המתלוננת מוגנת. התקיפה מצויה ברף הנמוך עד בינוני: הנאשם אחז בחוזקה בשערות ראשה של המתלוננת ודחף אותה בחוזקה. הנאשם לקח את הטלפון מידה וזרק אותו לתוך חנות. לא נגרמו חבלות למתלוננת.

בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים הנעים ממאסרים מותנים ועד עונשי מאסר בפועל לתקופות משמעותיות.

ראו בין היתר רע"פ 3077/16 פלוני נ' **מדינת ישראל**; רע"פ 6037/15 סיימון **צדקה** נ' **מדינת ישראל**; רע"פ

3629/11 פלוני נ' **מדינת ישראל**; רע"פ 8323/12 **שוקרון נ' מדינת ישראל**; רע"פ 9118/12 פרגין נ' **מדינת ישראל**; רע"פ 1631/12 פדידה נ' **מדינת ישראל**; רע"פ 1923/11 חטיב נ' **מדינת ישראל**, רע"פ 6821/08 מסרי נ' **מדינת ישראל**; רע"פ 3152/08 חמו נ' **מדינת ישראל**; רע"פ 7951/10 ניב נ' **מדינת ישראל**; רע"פ 1293/08 קורניק נ' **מדינת ישראל**; ע"פ (חיפה) 2350-02-13 פלוני נ' **מדינת ישראל**; עפ"ג (מרכז) 33615-05-13 ע' ב' ד' ג' נגד **מדינת ישראל**; עפ"ג (מרכז) 30868-08-13 חג'אג' נ' מ"י; עפ"ג (חיפה) 33154-05-14 יוסופוב נ' **מדינת ישראל**; עפ"ג (מרכז) טלה נ' **מדינת ישראל**; עפ"ג (י-ם) 46599-01-15 פלוני נ' **מדינת ישראל**; עפ"ג (מרכז) 3328-05-15 פלוני נגד **מדינת ישראל**; עפ"ג (י-ם) 57596-05-15 פלוני נ' **מדינת ישראל**.

(קיימים גם מקרים בהם הסתיים ההליך ללא הרשעה, ראו למשל ת"פ (טבריה) 36160-01-16 **מדינת ישראל נ' מדינת ישראל**).

באשר ל**נסיבות הקשורות בביצוע העבירות**, נתתי דעתי לכך שהעבירות בוצעו על רקע פגישה מקרית כשהמתלוננת פגשה בנאשם במקום בו שהה, מבלי שהיה תכנון מוקדם לביצוע העבירות. הנאשם דרש מהמתלוננת שתחזיר לו חוב כספי שלטענתו חייבת לו.

לאור כל המפורט לעיל **מתחם העונש ההולם** לעבירות בנסיבות שבפניי, נע ממאסר מותנה ועד למספר חודשי מאסר בפועל.

ביטול ההרשעה

הכלל הוא כי מי שהוכחה אשמתו, יש להרשיעו בדיון. עם זאת קיימים מקרים חריגים מיוחדים ויוצאי דופן בהם קיימת הצדקה להימנע מהרשעה (ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל**) וזאת כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי.

בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 נקבע כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים מרכזיים: ראשית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, ושנית ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

יישום המבחנים האמורים במקרה דנן, מעלה כי לא מתקיימים המבחנים המצדיקים הימנעות מהרשעה.

הנאשם אמנם הודה ולקח אחריות, עם זאת שירות המבחן התרשם כי הנאשם לקח אחריות באופן חלקי, וגם בטיעוניו לעונש בבית המשפט הפנה הנאשם אצבע מאשימה אל המתלוננת וצמצם את חלקו שלו.

באשר לשאלת מידת הפגיעה של הרשעה בשיקומו של הנאשם: שירות המבחן לא מצא להמליץ על הימנעות מהרשעת הנאשם, למרות שהתבקש תסקיר משלים בעניין זה על מנת לאפשר לנאשם להציג לשירות המבחן נזק קונקרטי שעלול להיגרם מהרשעה.

הנאשם לא הציג לשירות המבחן, בשתי ההזדמנויות שניתנו לו לשם כך, כל נזק קונקרטי שיכול להיגרם מהרשעתו, ואף לבית המשפט לא הוצג נזק קונקרטי. אין די בטיעון כי הנאשם אולי יהיה מעוניין לחזור בעתיד למקום העבודה הקודם שם עבד עד לפני כ- 3 שנים ואולי לא יקבלו אותו בחזרה אם ידעו מקיומה של הרשעה. טיעון שלא גובה במסמך כלשהו.

הגם שהנאשם נעדר הרשעות קודמות, שהוא אינו בקו הבריאות ונסיבותיו האישיות ומצבו המשפחתי אינם פשוטים כלל,

עדיין בשים לב לחומרת העבירות, לנטילת אחריות חלקית, להעדר כל אינדיקציה לפגיעה בשיקום ולהעדר כל הוכחה לנזק קונקרטי שיגרם מהרשעה, מצאתי כי זה לא המקרה החריג המיוחד ויוצא הדופן המצדיק הימנעות מהרשעה.

עם זאת, לאור כל השיקולים שלעיל, ולאור המאמצים שעורך הנאשם לשקם את חייו, מצאתי לנכון לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם.

לאור כל האמור אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

א. מאסר מותנה של חודש למשך שנתיים, לבל יעבור הנאשם את העבירות בהן הורשע.

ב. הנאשם יחתום על התחייבות כספית בסך 1,000 ₪ להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע והכל תוך שנתיים מהיום. ההתחייבות תחתם במזכירות בית משפט עוד היום. לא יחתום הנאשם כאמור, יאסר למשך 5 ימים.

ניתנה והודעה היום י"ד טבת תשע"ז, 12/01/2017 במעמד הנוכחים.